

1894-08-09

AFSENDER

Otto Mourier

MODTAGER

Joakim Skovgaard

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Afsendersted:

Vallo

Arkivplacering:

Mappe 30 nr. 17a-b

DOKUMENTINDHOLD

Afventer transskription

TRANSSKRIFTION

Afventer transskription

Vallø d. 9de August 94.

Kjære Skovgaard,

Idag er det Regnveir; det gi
mig mig meget inod Sølvane
Pennen i Haand. Rigtig nok
hørte j for et Par Dage siden,
at de var veist til Norge; men
hvad j har at sige, taber ikke
mig ved at blive 3 Uger gam-
melt.

Du 18de Janner skrev de et
af Deres sødvanlige Breve til mig,
som j lige har gædet mig ved
gaar at gjenruntsæ, mest
handlende om Friens Død. Det
siger j Dem først en Tak for.
Og tænke saa paa alt, hvad der
er sket i Mellemtiden, saa
det man ikke undre Dem, om
dette Brev bliver løseligt,
fordi der er saamygt, der skal
de berøres, og det er umuligt
at faae Overblik og Herredømm.

me derover og faa det frem
i den rette Ordre og i den rette
Udførelse el. Fortfættelse.
Men jeg føler ogsaa, at skrive
jig ikke men et svært og lidet
vi længe og længe ind fra
hinanden, og det skulde sig
digt skre!

Deres store Billede fik jeg
ikke at see. Men det skulde
ikke — mig bevisat — Fordjorte
med for Charlottenborg, men et
Wald, en saerlig Henryning. Der
var jeg to Gange paa Springet til
for det skulde (i: for min Høst) at
tage til Hjem; men begge Gange
kom der en Mand med en Posa
i Vind. Jeg kan dog ikke tro
det, end at det dengang mere tyk
kes mig at faa det at see.
Janttil de glæder sig mig over,
at Deres Brev var saa varm
melig, at den nærmest kom dem

de gerne dem, og at Brevet nu
gaar Læstet rundt under og
efter mig en sympatisk Brev
i Brevene.

Sidste Blæde af Høstskoledet
haver en Gjengivelse af en Brev
af dem: Top og Lewis. Det var
jig ikke ikke hvad er. Deres det
for Værdier? Overhovedet tyk
der sig ikke var nok af dem. —
Hvad man de arkiver med,
hvad man der fylder Deres
for?

Saa var det Deres Brevs
Forlovelse! Til Lykke det til! Men
Hov prøver vi mig kort efter
at det var sket, for at jeg skulde
skrive Dem til, men jeg kunde
ikke dengang. Det er jo overhovedet
ved det ikke bare af Høst el.
Lære, at jeg saalænge ikke har
skrevet til Dem. — Jeg ved sig
delt el. aldrig, at jeg er blevet

SKOVGAARD-MUSEET
Mappe 30 Nr. 17A

Roscoe

saa glad ved at hore en Fortovels
som ved denne Leilighed. Ingeborg
Ottobers kjender vi jo saa godt
og holder saa meget af og sette saa
lidt; og skjønne sig aldrig ved
af, at sig var det deres Brøder, sig
nu sig dog sig kjender ham: gjenminner
hans Arbeide, gjenminner Liden,
gjenminner Billeder og Omtaler, animeret
lyst og paa Frykt; holder af ham, det
maa man. Var han blot storere.

Nagst, der med alle sammen
har opfyldt og vil opfylde os me
get, alle Vantroforholdene. Skjønne
De tilhører Valgmenig helen, kan
sig dog ikke antage andet, end at
de hjertelig maa føle den ~~højtidel~~
til Vartou, hvorpaa deres Menigheds
er udgaaet, og som rummer alle
de store Menner. Mourads Bytro
den var os en Sorg og en Skuffelse,
og da Skilsmisningen indtraaede, blev
vi ved Vartou. Men derom er

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

smagte. Og saa bar jeg et uordligt
Lid, fuldt af Bekymringer (som
et. mindre selvsket). Jeg bar
af Fr. Frø; og bar og efter Letter, hvor
jeder mig hjemme, som i
Kunstens Rige; istædt for mere
handlende, eller handlet, hvad
der er min. Hver saa ind.

En stor Glæde er det mig, naar
Skilderskabet kommer hver 14. dag,
et. som forekom, da der kom skone,
Høfte og Eldam. De kom og jeg
smadrede at skrive til, brødet og,
sædte sig med at jeg gaa min Vis
Lepkushen til, Etatomand, takke
ham for hans altid friske og rige
Kontopræsent. Og saa overraskede
jeg med det sidste, ligepræsent
hvor fra ham selv, hvori han til,
lige fortalte om dem, at de var
til Norge.

Ja, Lykke med dem, de kan
være indvirket trænge til dem, og
mig. Understøtten, naar jeg gaa med
det daglige metriske Arbejde,
og gjenoptage i sin gamle Brød og viden

Ligeledes klar, thi sædte sig
med at Vortan blev foretaget af en
Brest, vel en skjønt, Grønt, da
Mungelund, der deler ham, og
han selv betegner det som
som præsiderede (et. mindere
ou Paratid), bliver det mere,
et. forrest af To, som her trænge
sig lidt i Tænkning, og det af
Hans Gode, og minne Høgheds
Hansen og den nye Kunstner
et. Saa selv om det bydes Hoff
at blive fri, som han kan sig,
er det et stort Spørgsmaal, om
dessa To ikke endnu er ved hin
Vortan (med at give den en
lig, Skingemstøttet Brest) et. med
det Læremål indlætte om af de
hørende Mungelunds Tid, dog
endnu lever den, og saa langt
en Liv er det Hæde. Og jeg vi
virkelig Hoff, som vi Måske, tænke
vi rigtig nok sig, at Herren en
god indt og forstær at vi
de Brød til Gode, give et godt

SKOVGAARD-MUSEET
K2 PR 28 Nr. 178

KILDER TIL
DANSK
KUNSTHISTORIE

NY CARLSBERGFONDET

Udfaldet paa det vi fortællende.
Ja, hvad siger De til det nye
Ministerium? Mig her det godt
bitter, saa lidt politisk og end
ellens er. Jeg synes, det vistnok
om en saadan Loveskyldighed
hos Kongen, at han ikke ender
siger natlige Forhold, hvor endte
det hele Land gjennem Gange
her byldte ham og hans paa
den varmeste Alvor, for give
aldrigpartiet, repraesentant af den
modvortes til allelunde, blot
en lille For indseer. Men det
Stemte af det Stene, det Konge
vartimeste af det Konservation,
saa det kaldes ikke. Hvor kan man
i Anseerens Tidsalder vare saa
lidt lythor for de berettigede
Paahej for de gamle Lag?
Da De skuer, havde De
hjemme vi daik med Lygden
det vi dog alle kan seer.
Lære er Lære Sammen paa

ny bluen forogt - ja, er det
den med de Doney el. Pige? derom
er jeg usikker, om den Lige
til Lykke ønsker sig. Og naar de
engang - engang - for saa venslig
at skrive lidt rigere, fortæller
de mig nok bluen, at vi kun
na følge den lidt bare som
Kultur og som Fluepaa.
Vi have det i det Hale og
Stene gødt. Borende er vasker
og vover, navnlig Lige. Minde
her her gjennemgaaende vort
vask (mister en gjor hendes
Alvor at de Kunder). Minde
gødt her sig det, dog ikke saa
mygt i Lige og den i anden
by Hensunde. Jeg glæde at de
Stene det med, at det er lidt gal,
det vil sige: mine Tids for
me ikke, men mit Lige er temmelig
og bittert. Mine Sandheder
er sære, og der stilles store
Kraa til den, end de net kunne